

Ferran Torrent

**¡NO EMPRENDEU
EL COMISSARI!**

La roba no li tocava el cos, anava amerat de suor i pel tub de l'intestí alguna cosa se li obria pas amb trepidència cap al trau final. Tot un poema.

Però calia fer-ho i ràpid.

Era el seu primer atracament.

Hauria de fer un esforç per tal que la matèria grisa deixàs d'estar-li plena de pensaments emocionals; Dionís, el seu germà, li ocupava la panoràmica mental. Ell era la causa per la qual Frederic es trobava ara davant d'aquell xalet als afores de Godella. El seu pare, dies abans d'anar-se'n a l'altre barri, i en el moment d'allò que se'n diu l'última voluntat, li va fer jurar que tindria cura d'ell de per vida. Un pesada càrrega. Perquè el Nis, tal com l'anomenava el pare, és una mica tarat. Una malaltia d'aquelles que fa que la sang no arribi en condicions òptimes a la tòtina. Tampoc això no era cap secret, ja que el veïnat, xafarder com cal, havia escampat la notícia que el Nis no carburava. Afirmació que no compartia Frederic, el qual es negava, bé que per llaços fraternals, a comparar-lo amb un cotxe. «Al capdavall —es justificava—, duc la mateixa sang que ell, només que la meua circula bé». O això pensava.

Fins ara l'havia pogut complaure en tot el que la ment infantil d'un tòfol exigia. El metge li aconsellà que no el frustràs. No li havia de negar res, ja que aquests malalts —afegí l'especialista—, s'empenyen amb facilitat. No era qüestió d'enutjar una mala bèstia com el Nis; fa un metre noranta d'alçària i es passa el dia castigant els queixals; pesa cent vint-i-cinc quilos. No treballa. No fuma. No beu. I no pateix —almenys Frederic no n'és conscient— de nerviositat de bragueta. Tot i que havia observat que se la cascava de valent quan eixia una locutora a la televisió. Li agrada molt, la tele. Fins que no ix la foto del rei no se'n va al llit.

Però un dia, abocat al desllunat mentre menjava d'una bosseta de pipes. Nis va descobrir la televisió de colors. El veí del pis d'enfront, amb la calor estiuenca, contemplava un documental de zoologia amb el finestró obert de bat a bat. Una bona dosi d'entusiasme s'apoderà del seu físic, de tal manera que Frederic hagué d'abalançar-se agafant-lo fortament per la cintura, reprimint l'instint del seu germà, encabotat a demostrar el bon funcionament de la gravetat de la terra.

—Hòstia, de colorins. ¡N'hi ha també de colorins!

Insistia el Nis una mica histèric mentre Frederic s'aferrava al seu cos, anguniejat.

Però de l'entusiasme a l'enrabiada la distància fem un pas. Un pas, gairebé fatal, que féu Nis tot girant-se sobre ell i agafant-li el coll amb les dues mans, enormes com un piano. Les cames de Frederic trontollaren en l'espai i la sang, ara sí, no li arribava a les coronàries.

—Nis... Nis... solta'm.

I el va soltar.

Amb tanta violència, que els molls del sofà grinyolaren i s'enfonsaren mig metre en rebre el seu cos. De seguida, Nis s'atansà al sofà disposat a fer bo el diagnòstic de l'especialista. Un fil de saliva li queia per la comissura dels llavis, les venes dels braços, visiblement remarcades, semblava que li anaven a esclatar, i els ulls, blancs com un llençol, avisaven de la manca de bombeig de líquid sanguinós. L'aixecà cap al sostre enganxant-lo per la pitrera.

—Fede, la de colorins. ¡Vull la de colorins!

Frederic, panteixant a causa de l'acceleració del viatge, encara pogué articular algunes paraules:

—Sí... sí... tindràs... la de colorins... de vint-i-tres polzades... i manipulació a distància..., però solta'm.

I el tornà a soltar.

Sense violència ni rudeses, ho féu amb l'habitual delicadesa d'unes mans desmanoytades i imprecises. Això sí, una mica despistat, ja que el deixà caure per la banda on no era el sofà.

A Nis l'envaí la lògica alegria d'un xiquet consentit. Li besotejà les galtes fins que li les deixà bavoses.

Fou més tard, als preliminars de l'època del vídeo, quan les relacions de coexistència, una mica deteriorades per bé que les demandes eren satisfetes, es tornaren, si més no, bastant tenses.

Una tensió que Frederic suportava ara, perplex com estava, davant d'aquell xalet dels afores de Godella.

Però calia fer-ho i ràpid.

Es decidí.